

Hồi thứ mười

Hết đánh bạc lại độ đánh vật

Vi Tiểu Bảo vừa ngồi vào bàn thì có một người hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Bữa nay ngươi ăn cắp được bao nhiêu tiền đem nướng?

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cái gì mà ăn cắp với không ăn cắp? Sao nói khó nghe thế?

Gã toan đưa ra những từ ngữ ty tiện để thoá mạ, nhưng gã phát giác ra giọng lưỡi của mình chưa ăn nhập với bọn kia. Nếu buông lời thoá mạ dễ bị lộ tẩy.

Gã nghĩ vậy rồi quyết định chủ ý chỉ nói rất ít và để ý nghe giọng lưỡi của bọn họ.

Mọi người chăm chú đánh bạc. Chỉ có hán tử đem Vi Tiểu Bảo tới là còn ngân ngừ.

Một người ngồi cạnh hỏi:

- Lão Ngô! Lúc này nhà cái đang đen, đánh nhiều đi chứ?

Gã họ Ngô đáp:

- Phải lắm!

Rồi gã đặt hai lạng bạc và hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi tính sao?

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- ^^đừng để họ chú ý tới mình. Vậy bữa nay mình ^^ thua nhiều mà cũng không được lớn. Như vậy ^^

Gã liền đặt năm đồng ân. Quả nhiên những người ngồi bên chẳng ai chú ý đến gã.

Nhà cái là của hán tử béo mập. Mọi người kêu hán bằng Bình đại ca.

Vi Tiểu Bảo nhớ lại gã họ Ngô đã nói trong đám con bạc bữa nay có người tên là Bình Uy, gã hiểu ngay Bình đại ca đây tức là Bình Uy.

Bồng thấy Bình Uy cầm mấy con thò lò lúc lắc trong tay rồi hô lớn:

- Coi đây!

Đoạn hấn gieo thò lò xuống lòng chén.

Vi Tiểu Bảo để ý tới thủ thế của Bình Uy, gã yên tâm bụng bảo dạ:

- Anh chàng này là "con mòng béo".

Gã thấy ai đánh bạc mà không biết lừa bịp liền cho là "con mòng béo".

Bình Uy gieo sáu con thò lò thành bộ "Ngưu". Đó là nước bài khá lớn.

Nhà cái gieo rồi mọi người lần lượt theo thứ tự trước sau mà gieo thò lò. Có kẻ được người thua. Gã họ Ngô gieo thành được 8 điểm dĩ nhiên cũng bị thua.

Vi Tiểu Bảo để ý từng người gieo thò lò, đến lượt gã cũng lăm bắm:

- "Con mòng béo".

Gã lại càng yên trí.

Nên biết trong bàn bạc mà có tay sành sỏi vì thế gã gieo thò lò phải biến đổi luôn để họ khỏi phát giác và như vậy khó nắm chắc phần thắng. Nếu tay cờ bạc lỏi mà nhãn quang càng ghê gớm thì càng dễ phát giác những ngón bịp của gã.

Đến lượt Vi Tiểu Bảo, gã cầm bộ thò lò trong tay không nhin được xuýt bật tiếng cười. Nguyên bộ thò lò này bên trong có đồ chì.

Vi Tiểu Bảo đem đi bộ thò lò của Hải lão công có đồ thủy ngân. Gã đã định đánh một lúc rồi sẽ đổi bộ của mình vào và sau khi được tiền lại chuồn ra thì không ai biết.

Thủ pháp gieo giả rất khó ở chỗ thay đổi thò lò, cần phải mắt tinh tay lẹ như người chơi trò quỷ thuật. Thường thường phải làm cho người coi chú ý đến chuyện khác, tỷ như giả đồ đánh đổ ghế làm rớt chung trà vân vân, khiến mọi người để mắt nhìn ghế đổ hay chung trà rớt mà thay đổi bộ thò lò.

Dĩ nhiên những tay cao thủ hạng nhất thì chẳng cần đánh đổ ghế hay làm rớt chung trà cũng có thủ pháp làm được.

Vi Tiểu Bảo ở trong kỹ viện đã chạm trán những đối thủ cực kỳ lợi hại và luyện cách đổi thò lò đến trình độ xuất thần nhập hoá. Gã có thể dấu sáu con thò lò ở trong tay áo lúc gieo gã chuồn sáu con thò lò ở đầu ngón tay vào, cho những con thò lò ở trong tay áo rớt xuống chén. Rồi gã chấp tay một cái là chuồn được sáu con thò lò kia vào bọc.

Những thò lò đổ chì hay thủy ngân đều trầm trọng. Khi rót xuống bát một bên nhẹ nên có thể gieo theo ý muốn. Có điều chỉ là tạt cứng, còn thủy ngân vẫn lưu động không ngớt, nên gieo thò lò đổ chì dễ hơn là đổ thủy ngân.

Nhưng thò lò đổ chì lại dễ để cho người phát giác. Đồng thời mình gieo được điểm số lớn thì người ta cũng gieo được điểm số lớn một cách dễ dàng. Còn thò lò đổ thủy ngân mà muốn gieo bộ gì thì phải là tay thủ pháp vào hàng thượng thặng, chứ người thường không thể làm được.

Những tay hảo thủ chân chính thì dù gieo thò lò thông thường cũng không thể điều động theo ý muốn không sai chút nào. Nhưng công phu này trong muôn người chưa được một. Trong đời Vi Tiểu Bảo chưa từng gặp được nhân vật nào có tư cách như vậy.

Vi Tiểu Bảo cầm bộ thò lò trong tay biết là đổ chì. Gã nghĩ bụng:

- Bộ thò lò này chắc là của Tiểu Quế Tử đem đến đánh tráo. Gã đã gặp những đối thủ toàn hạng "mòng béo", ngày nào giở đi giở lại cũng chỉ chơi với mấy người này thì cần gì phải thay đổi thò lò? Nếu mỗi lần mỗi thay đổi mà chân tay vụng về để người ta bắt gặp thì còn ra thế nào?

Gã nghĩ vậy rồi mắng thầm:

- Tiểu Quế Tử đúng là tên tiểu tặc đã giở thói ăn cắp mà lại là đồ vô dụng đến nỗi gieo thò lò đổ chì mà còn thua bạc mới thật là tồi.

Vi Tiểu Bảo nghĩ tới đây, gã chợt nhớ ra điều gì, liền tự nhủ:

- Tiểu Quế Tử thường thua chẳng mấy khi được. Cái đó đã hiển nhiên vì Hải lão công lúc này tỏ ra tức giận về chuyện gã thua luôn. Nay ta mới đến đây lần đầu mà đã trở tài ăn ngay tất mọi người sinh lòng ngờ vực. Vậy bây giờ ta hãy thua mấy bàn rồi sau sẽ thắng.

Gã nghĩ vậy liền gieo số nhỏ để cho nhà cái ăn.

Vi Tiểu Bảo cứ bàn ăn, bàn thua tính ra còn mất năm lạng.

Về sau, mọi người đặt bàn mỗi lúc một lớn, Vi Tiểu Bảo vẫn đặt cứ năm đồng cân.

Nhà cái là Bình Uy gạt cây thẻ cù gã ra nói:

- ít nhất là phải một lạng, không ăn đồng cân.

Vi Tiểu Bảo bản tính hiếu thắng liền đặt thêm một thẻ nữa.

Nhà cái gieo được bộ "Nhân" ăn hết cả làng rồi, còn mình Tiểu Bảo chưa gieo gã nghĩ bụng:

- Nếu mình gieo bộ "Thiên" để thắng hẳn thì chưa phải là tay hảo hán.

Hắn liền gieo thò lò bốn con "Tam" và hai con "Nhất" thế là thành bộ "Địa". "Địa" đủ ăn "Nhân" rồi.

Bình Uy cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Gã tiểu quỷ này bữa nay hên quá!

Vi Tiểu Bảo kinh hãi nghĩ thầm:

- Không được! Nếu mình thắng cách này thì bọn họ chú ý và nhận ra không phải Tiểu Quế Tử.

Lần sau gã lại gieo thua một lạng.

Chúng thấy mọi người đặt tăng thêm tiền kẻ ba, người bốn lạng liền đặt hai lạng. Gã thắng. Lần sau gã thua một lạng.

Vi Tiểu Bảo cứ tiếp tục bằng cách ăn hai lạng thua một lạng. Gã đánh cho đến trưa đã được hơn hai chục lạng. Nhưng gã đặt nhỏ hơn mọi người, nên chẳng ai để ý.

Gã họ Ngô đem đi hơn ba chục lạng thua hết nhẵn, vẻ mặt buồn thiu. Gã bóp hai tay nói:

- Bữa nay xui quá không đánh nữa.

Vi Tiểu Bảo lúc đánh bạc giả vờ keo kiệt để gạt người, nhưng đối với bạn hữu gã lại tỏ ra hào phóng.

Ngày thường gã bị người ta nhục mạ đánh đấm, chẳng ai coi gã vào đâu, nhưng hề thấy ai thua hết tiền là gã lại cho vay mượn, cũng được người đó cảm kích và coi gã bằng con mắt khác trước.

Vi Tiểu Bảo cũng đã có cơ hội làm hảo hán là chỉ ở chỗ cho người mượn tiền đánh bạc. Có người mượn rồi không trả, gã cũng chẳng để tâm, vì gã coi tiền đó không phải móc ở trong lưng mình ra.

Bây giờ gã thấy họ Ngô thua hết tiền, liền bốc một nắm thẻ chừng hai ba chục lạng nhét vào tay hắn nói:

- Thua thì phải gỡ chứ! Hề được thì trả cho tiểu đệ!

Gã họ Ngô mừng quýnh. Vì những người đánh bạc trước nay không ai chịu cho mượn tiền bao giờ. Một là họ sợ cho mượn tiền đánh bạc người ta không trả cũng chẳng thể đòi gắt gao như món nợ thường. Hai là bỏ tiền trong tay ra cho mượn xúi quẩy rồi sau sẽ phải thua.

Gã Ngô thấy Vi Tiểu Bảo có lòng khảng khái như vậy thì trong lòng cao hứng vô cùng. Hắn xoa đầu vỗ vai gã nói:

- Lão huynh đệ! Huynh đệ thật là người tốt.

Nhà cái Bình Uy đang đến hồi vận đỏ, chỉ sợ có người thua hết tiền nên phải giải tán. Hắn thấy Vi Tiểu Bảo nghĩa khí như vậy cũng ca ngợi. Hắn nói:

- Ha ha! Tiểu Quế Tử thay đổi tính tình. Bữa nay không keo kiệt như trước nữa.

Cuộc đánh bạc lại tiếp tục. Vi Tiểu Bảo được thêm mười mấy lạng. Đột nhiên có người nói:

- Nghỉ ăn cơm đã. Sáng mai sẽ đánh nữa.

Mọi người nghe nói đến ăn cơm liền dừng tay lại, tới tấp đổi thẻ lấy tiền về.

Vi Tiểu Bảo theo gã họ Ngô đi ra, gã tự hỏi:

- Không biết đi đâu ăn cơm bây giờ?

Gã họ Ngô được Vi Tiểu Bảo đưa cho hơn hai chục lạng lại thua gần hết. Hắn nói:

- Tiểu huynh đệ! Món tiền đó sáng mai ta sẽ trả được không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chỗ anh em với nhau, ^^ có cần quái gì?

Gã họ Ngô cười nói:

- Ha há! Thế mới phải tình nghĩa anh em. Tiểu huynh đệ về đi, kéo Hải lão công ở nhà chờ cơm.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vâng!

Nhưng gã nghĩ bụng:

- Té ra lại trở về ăn cơm với lão già con tườu kia. Bây giờ mà mình không chạy trốn thì còn đợi đến bao giờ?

Gã thấy họ Ngô xuyên vào sảnh đường thì bụng bảo dạ:

- Nơi đây có sảnh đường, có vườn hoa, có hành lang mà không biết cổng lớn ở chỗ nào.

Gã chạy loạn lên, thỉnh thoảng lại gặp người cùng sắc phục như gã nhưng gã không dám hỏi cổng lớn ở chỗ nào.

Vi Tiểu Bảo chạy mãi, chạy hoài, rồi đâm ra hoang mang, tự nhủ:

- Ta đành trở về chỗ Hải lão con rùa rồi sẽ tính.

Nhưng bây giờ gã lạc lõng muốn trở về chỗ Hải lão công cũng chẳng biết đường. Gã quanh đi quẩn lại vẫn về đến đại sảnh.

Trên cửa treo một tấm biển, nhưng trong ba bốn chữ gã khó lòng nhận ra được một. Ngoài mấy chữ "Nhất", "Tam", "Thủy" gã không nhận ra được chữ gì.

Vi Tiểu Bảo lại chạy một lúc nữa thì trong bụng đói quá, gã xuyên qua một cái cổng tò vò, thấy căn phòng mé tả, cánh cửa chỉ khép hờ. Gã liền đến bên cửa, bỗng ngửi thấy mùi thức ăn ngào ngạt trong ^^ mũi. Bất giác gã chảy nước miếng, khẽ đẩy cửa thò đầu ngó vào.

Vi Tiểu Bảo thấy trên bàn đã đặt mười mấy đĩa bánh điểm tâm. Có đĩa còn bốc hơi nghi ngút. Gã đang bụng đói như cào liền nghĩ ngay đến cách ăn vụng.

Nghề ăn vụng của Vi Tiểu Bảo thường như cơm bữa. Gã thấy trong nhà không có người liền kiễng chân rón rén bước vào. Gã cầm lấy một chiếc bánh da lợn dút vào miệng.

Gã vừa nhai mấy miếng đã khen thầm là bánh ngon.

Chiếc bánh da lợn này một lớp bằng bột, một lớp đường mật chiên bằng mỡ lợn, lại có thịt và nhiều đồ gia vị thơm tho nên vừa dòn vừa ngọt.

Những món điểm tâm ở Duy Đường vốn nổi tiếng khắp thiên hạ. Trong các kỹ viện người ta kháo cứu rất tỷ mỉ về loại bánh điểm tâm để thết khách làng chơi.

Vi Tiểu Bảo ở kỹ viện đã nếm những món điểm tâm trước các tân khách. Dù bị người ta đánh đòn nhiều lần mà chứng nào vẫn tậ ấy cứ ăn vụng hoài.

Bây giờ gã được ăn bánh ở đây còn ngon hơn kỹ viện nhiều.

Vi Tiểu Bảo ăn hết một tấm bánh da lợn vẫn chưa nghe thấy tiếng người đi vào, liền bốc một cái xiu mại bỏ vào miệng.

Nên biết gã rất nhiều kinh nghiệm về cách ăn vụng. Mỗi đĩa chỉ lấy một vài cái thì người ta khó lòng phát giác.

Vi Tiểu Bảo ăn xong viên xiu mại lại bốc một cái bánh đậu ăn.

Đĩa nào gã ăn vụng rồi liền bày lại cho khỏi lộ vết tích.

Gã đang ăn thích khẩu, bỗng nghe ngoài cửa nhộn nhịp tiếng giày lẹp lẹp. Có người đã gần tới nơi. Gã vội cầm lấy một tấm bánh nướng rồi liếc mắt nhìn quanh thì thấy trong nhà trống rỗng. Ngoài cái bàn không còn kê vật gì khác.

Gã thấy trước bàn có rèm rủ xuống thì không nghĩ gì nữa, chui ngay vào gầm bàn để nấp.

Lúc này tiếng giày đã vang lên ở cửa phòng rồi tiếng bước chân người tiến vào.

Vi Tiểu Bảo ngồi trong găm bàn nhìn ra thấy đôi giày nhỏ bé. Gã biết người tiến vào là một đứa nhỏ cũng xuýt xoa như tuổi gã, nên gã đã yên tâm được một phần.

Vi Tiểu Bảo dứt tấm bánh nướng vào miệng mà không dám nhai, chỉ ngậm tấm bánh cho nước miếng thấm vào, bánh nhũn ra là gã có thể nuốt xuống được.

Bỗng nghe tiếng nhai tóp tép ở cạnh bàn. Vi Tiểu Bảo biết thằng nhỏ cũng lấy bánh ăn vụng liền bụng bảo dạ:

- Gã này cũng vào đây ăn vụng. Ta mà la lên một tiếng rồi nhảy xổ ra tát thằng lỏi này phải khiếp sợ trốn chạy rồi ta ăn một bữa cho thoả thích.

Nhưng sau gã lại nghĩ:

- Vừa rồi mình ngốc thật! Sao không lấy mấy đĩa điểm tâm đem ra vườn hoa mà ăn. Nơi đây không phải là Lệ Xuân viện, chẳng lẽ họ thấy mất mát gì cũng đổ tội lên đầu mình?

Vi Tiểu Bảo còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe những tiếng "bình bình" vang lên. Gã không hiểu thằng nhỏ kia đang đập cái gì, bất giác gã nổi tính hiếu kỳ, thò đầu ra nhìn xem thì thấy thằng nhỏ kia lói 15,16 tuổi, mình mặc áo ngắn. Gã đang vung quyền lên đánh vào người bằng da.

Người da này chế bằng da trâu và lớn bằng người thật.

Thằng nhỏ vung quyền đâm vào trước ngực người da rồi ^^ hai tay ôm ngang lưng người da mà vật ngã xuống đất. Thủ pháp của gã cũng giống như thủ pháp bọn đồ vật người Mãn. Vi Tiểu Bảo đã nhìn thấy ở trong tủ điểm hôm trước.

Vi Tiểu Bảo cười ha hả từ dưới găm bàn chuồn ra, cất tiếng hỏi:

- Người da là vật chết rồi, chơi như vậy có chi là thú. Ta nô giỡn với người một lúc.

Thằng nhỏ kia thấy có người xuất hiện đột ngột mà đầu và mặt lại quàng khăn trắng thì không khỏi kinh hãi. Nhưng gã nghe Vi Tiểu Bảo nói là ra giỡn với mình thì lộ vẻ mừng vui đáp:

- Hay lắm! Người ra đây với ta!

Vi Tiểu Bảo uốn mình nhảy xổ lại toan chụp lấy hai tay thằng nhỏ.

Thằng nhỏ nghiêng mình né tránh rồi thò chân phải ra móc.

Vi Tiểu Bảo đứng không vững, lập tức té nhào.

Thằng nhỏ nói:

- Bêu bêu! Ngươi không biết vật rồi!

Vi Tiểu Bảo cãi:

- Sao lại không biết?

Đoạn gã nhảy tới ôm chân trái thằng nhỏ. Thằng nhỏ liền vươn tay ra chụp lấy sau lưng gã.

Vi Tiểu Bảo lướt người đi rất linh hoạt. Thằng nhỏ chụp sên.

Vi Tiểu Bảo nhớ được vài thủ pháp của mấy tên đại hán ở trong tửu quán, đột nhiên gã vung quyền bên trái đánh vào hàm dưới thằng nhỏ đến "bình" một tiếng.

Thằng nhỏ bị trúng quyền ngẩn người ra một chút. Mắt gã lộ vẻ tức giận.

Vi Tiểu Bảo liền cười và nhắc lại câu nói của thằng nhỏ:

- Bêu bêu! Ngươi không biết vật rồi!

Thằng nhỏ không nói gì, gã vung hờ tay trái một cái.

Vi Tiểu Bảo nghiêng mình né tránh. Thằng nhỏ liền huých khuỷu tay vào lưng gã.

Vi Tiểu Bảo đau quá phải khom lưng xuống.

Thằng nhỏ luồn tay qua sau lưng vào nách gã rồi dùng mười đầu ngón tay nắm lấy sau gáy gã mà dúi xuống.

Vi Tiểu Bảo vung chân phải đá ngược lên.

Thằng nhỏ đẩy mạnh hai tay hất người Vi Tiểu Bảo ra té huych xuống đất.

Vi Tiểu Bảo tức quá trăn mình lại ôm ghì lấy hai chân thằng nhỏ hết sức kéo mạnh.

Thằng nhỏ đứng không vững cũng té xuống.

Vi Tiểu Bảo dặt chân thằng nhỏ kia ngã úp sấp đè lên người gã.

Thằng nhỏ thân hình to lớn lại lợi thế liền đưa khuỷu tay chẹn họng Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo bị nghẹt thở liền vung chân đá ngược lên, đồng thời trăn mình đè lên đối thủ. Đáng tiếc gã người nhỏ nhẹ nên đè thằng nhỏ không nổi liền bị nó lật ngược trở lại.

May ở chỗ Vi Tiểu Bảo phản ứng rất mau lẹ. Gã luồn qua háng đối phương rồi vung chân đá dít nó.

Thằng nhỏ chìa bàn tay ra bắt chân Vi Tiểu Bảo và lôi mạnh một cái làm cho Tiểu Bảo ngã ngửa rồi chịt cổ gã, hất hàm hỏi:

- Người đã chịu hàng chưa?

Vi Tiểu Bảo không trả lời co chân đá, thọc vào nách đối phương.

Thằng nhỏ chịu nhột không được, phải phì cười. Vi Tiểu Bảo thừa cơ trỗi dậy lại vật đối phương xuống.

Thằng nhỏ kia liền dùng thủ pháp của người đô vật nắm lấy cổ áo Vi Tiểu Bảo kéo gã té xuống đất cơ hồ ngất xỉu. Nó lại cười rộ hỏi:

- Lần này người đã chịu phục chưa?

Vi Tiểu Bảo đột nhiên trỗi dậy húc đầu vào bụng đối phương. Thằng nhỏ phải lùi mấy bước.

Vi Tiểu Bảo thừa cơ xông tới, nhưng lại bị thằng nhỏ dùng đòn đô vật hất té xuống. Thế là hai tên giằng co nhau ở dưới đất một hồi thật lâu...

Đột nhiên hai gã cùng bật lên tràng cười ha hả. Chúng cho rằng đây là một cuộc giỡn chơi mà đấm đá nhau như vậy thật là vô lý, rồi chúng tự động từ từ nới lỏng cánh tay ra.

Hai gã đều đứng dậy, bất thành lỉnh thằng nhỏ kia thò tay ra giặt tấm khăn che mặt của Vi Tiểu Bảo rồi cười hỏi:

- Tại sao người phải bịt mặt mà không dám để lộ chân tướng?

Vi Tiểu Bảo giặt mình kinh hãi, toan ngăn cản thì đã không kịp nữa. Chân tướng bị bại lộ, gã gượng cười đáp:

- Ta bịt mặt để vào đây ăn vụng cho khỏi lộ diện...

Thằng nhỏ cả cười ngắt lời:

- Té ra người thường đến đây ăn vụng ư?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải ta thường đến đây đâu, bữa nay mới là một.

Gã thấy thằng nhỏ mặt mũi khôi ngô mà lại vui tính nên gã rất ^^.

Thằng nhỏ kia hỏi:

- Tên họ người là chi?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta là Tiểu Quế Tử. Còn người tên gì?

Thằng nhỏ trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng:

- Ta là... Tiểu Huyền Tử. Ngươi là thủ hạ của vị công công nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chủ ta là ... Hải lão công.

Tiểu Huyền Tử gật đầu.

Đoạn gã dùng chiếc khăn bịt mặt của Vi Tiểu Bảo lau mồ hôi trán rồi thò tay bốc một miếng điểm tâm bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm...

Vi Tiểu Bảo cũng không chịu kém, miệng lẩm bẩm:

- Mi có gan ăn vụng, dễ thường ta không dám ăn hay sao?

Rồi gã bốc miếng bánh da lợn mà ăn một cách rất ung dung.

Tiểu Huyền Tử cười nói:

- Ngươi chưa học nghề đồ vật, song được cái chân tay mau lẹ nên ta không đề ngươi được. Có điều nếu đấu thêm vài hiệp nữa thì nhất định ta nắm vững phần thắng.

Vi Tiểu Bảo không chịu:

- Cái đó chưa chắc. Bây giờ chúng ta lại tái đấu xem sao?

Tiểu Huyền Tử cười nói:

- Được lắm!

Thế là hai gã lại quần thảo với nhau. Tiểu Huyền Tử vừa sức mạnh vừa hiểu nghề đồ vật, nên lần này mới đấu có vài hiệp nó đã đề lên người Vi Tiểu Bảo và không để cho gã cục cựa được nữa.

Tiểu Huyền Tử hỏi:

- Ngươi có chịu đầu hàng không thì bảo?

Vi Tiểu Bảo vẫn quật cường đáp:

- Chết thì chết chứ không chịu hàng.

Tiểu Huyền Tử cười ha hả buông Vi Tiểu Bảo ra đứng dậy.

Vi Tiểu Bảo lại xông tới toan đánh nữa, nhưng Tiểu Huyền Tử khoát tay nói:

- Bữa nay hãy tạm nghỉ mai sẽ tái đấu. Có điều ngươi không phải là đối thủ của ta dù có đấu đến mấy ngày nữa cũng bằng vô ích.

Vi Tiểu Bảo không chịu móc ra ba lạng bạc nói:

- Ngày mai quyết chiến. Nhưng phải ăn thua bằng tiền... Ngươi nộp tiền vào đây.

Tiểu Huyền Tử giật mình đáp:

- Hay lắm! Ngày mai chúng ta đấu bằng tiền và cũng vào buổi trưa gặp nhau ở đây. Người nhớ giữ đúng hẹn.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>